

TILBEDEREN

Charlotte Link

TILBEDEREN

Oversat af Ursula Baum Hansen

Mrs Robinson

TILBEDEREN

Originaltitel: *Der Verehrer*

Der Verehrer by Charlotte Link © 1998 by Wilhelm Goldmann Verlag,
A division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany
Dansk udgave © Audioteket A/S 2011

Oversat af Ursula Baum Hansen
Omslag: EYELAB.DK Thomas Szøke
Sats: SIDE-1, Odense
Bogen er sat med Garamond
Tryk: Nørhaven

ISBN: 978-87-645-0506-1

1. udgave, 1. oplag 2012

Mrs. Robinson – en del af Audioteket A/S

FØRSTE DEL

Det var en herlig leg at blive jagtet gennem skoven af ham. Det var noget, de havde fundet på forrige sommer. Hun huskede, at det var en varm solskinsdag, men der havde været behageligt skyggefuldt inde i skoven og langt køligere end ude på markerne.

„Prøv at fange mig!” havde hun pludselig sagt, havde sluppet hans hånd og var løbet sin vej.

Han havde ventet, til hun havde fået forspring nok til at gøre det hele spændende. Ja, han havde ligefrem ventet, til hun var forsvundet ud af syne. Hun var sprunget over grøfter, var krøbet gennem krat, havde skiftet retning som en anden hare for at forvirre ham. Samtidig havde hun hele tiden tænkt: Fjolle, jeg er næsten halvtreds, han er allerede over de halvtreds, og så render vi rundt her som børn, der leger skjul ...

Hun var blevet helt flov ved tanken om, at deres to voksne sønner kunne se dem nu. Men så havde hun sagt til sig selv, at det spændende ved denne leg netop bestod i, at *ingen* kunne se dem. Ikke sønnerne, ikke naboerne. De var helt alene midt i den dybe, stille skov.

Et eller andet sted var hun løbet lige i armene på ham. Han havde narret hende og havde pludselig stået for enden af en bevoksning med unge grantræer, som hun kom krybende igennem med grannåle i håret og tøj, der var plettet

af visne blade og jord. Hun var blevet forskrækket, og senere påstod han, at hun havde udstødt et skrig, men det kunne hun ikke længere huske. Det væsentlige var, hvad der *så* var sket. De havde elsket med hinanden på skovbunden, midt imellem de unge graner, begge i deres fremskredne alder, med to voksne børn, eget hus, gravhund, samtalekøkken og et splinternyt sofasæt i ruskind. *Han* havde ikke så lidt mave og slog græsset hver anden lørdag i sommertiden, og *hun* havde for tykke lår og længtes inderligt efter et barnebarn. Ingen, der kendte dem, ville have gættet på, at de var i stand til nogen form for fjollereri. De var småborgerlige, og veletablerede og følte sig godt tilpas med det. Men en gang imellem ...

I dag var det igen sådan en dag. En varm forsommerdag. „Prøv at fange mig,” havde hun også sagt denne gang, men han havde svaret: „Det er alt for varmt ...” Men hun var allerede løbet sin vej, stædig som et barn, der ikke vil lade nogen ødelægge sin favoritleg.

Hun kunne hverken se eller høre ham nogen steder. Hun blev stående, mens hun tørrede sveden af panden og lyttede. Intet. Ingen skridt, ingen raslen. Som om hun var helt alene i verden. Var hun virkelig sluppet fra ham? Eller stod han og lurede i nærheden, gemte sig bag et buskads og ventede på det rigtige øjeblik til at springe frem og gøre hende enormt forskrækket?

Hun blev pludselig grebet af en ubehagelig fornemmelse. Hun anede ikke hvorfor. Det ville være skræmmende, hvis han lige pludselig dukkede op, men alligevel skræmmende på en behagelig måde. Hun havde aldrig følt sig *rigtig* bange. Men denne gang mindede hendes fornemmelse om angst. Trods solens stråler, der trængte ned gennem træernes bladhang, trods fuglenes kvidren og en let plasken fra en lille bæk i nærheden rummede skoven en antydning

af noget uhyggeligt. Hun syntes selv, det var idiotisk, men hun havde ligesom fået færten af noget forkert, ligesom et dyr, der fornemmer faren, inden den viser sig. Hun følte, at hun var alene og alligevel ikke helt.

Hun kaldte på ham med dæmpet stemme. Intet svar. Fuglenes kvinden tav et øjeblik, men fortsatte så desto kraftigere. Pludselig var angsten håndgribelig, stærk og dunkende. Hun vendte om og nærmest løb, prøvede at finde vej tilbage, men kunne ikke genkende noget. Var hun kommet forbi den klynge træer? Hun kunne heller ikke huske at have set den myretue.

Hun kaldte på ham igen, højere denne gang, og nu var der panik i hendes stemme. Måede han sig med ikke at svare? Han var lige i nærheden af hende, hun kunne mærke, at der var nogen ... Hun følte vrede midt i sin angst. Nu gik han for vidt. Han måtte kunne høre, at det nu var blevet alvor for hende. Legen var forbi, færdig. Hun bildte sig ikke længere ind at være en teenager, der glad og forelsket tumlede omkring i skoven. Hun var en næsten halvtredsårig kvinde med tykke ben. En kvinde, der var bange.

Da hun opdagede skikkelsen ved træet, var hun ikke umiddelbart klar over, hvad det var, hun så. Hun blev stående som forstenet og stirrede. Det var, som om hendes hjerne nægtede at forstå synet foran hende. Hendes første tanke var blot: Jeg vidste, at der var nogen i nærheden.

Men i næste øjeblik kunne hendes forstand ikke længere spærre for det, hun så. Skikkelsen var en ung kvinde. Og hun stod så mærkværdigt tæt ind mod træet, fordi hun var bundet til dets stamme. Hun stod rank, kun hovedet var faldet forover. Hendes tøj hang i laser om hende, og der var blod overalt. På hende, ved siden af hende, foran hende. Hun var blevet bundet til træet og derpå regulært slagtet, hvorefter hun var blevet efterladt som et grotesk

fugleskræmsel, der for bestandig fik skoven til at miste sin uskyld, sin fred og sine hemmelige lege. Den unge kvindes blod fjernede enhver illusion om, at verden kunne være god og livet let at leve.

Synet af blodet brændte sig for evigt ind i hendes hukommelse. Hun syntes, at hun kunne mærke det på sin hud, som om det var sprøjtet over på hende.

Hun blev bare stående uden at kunne få en lyd frem.

I

1

Da hun vågnede, var det stadig mørkt uden for vinduet. En let nattebrise strøg ind i værelset, men den kunne ikke fjerne den tunge, trykkende luft, der stadig hang efter dagens varme. Frankfurt stønnede under en hede bølge. Det var tredive grader i skyggen hver eneste dag, og sådan havde det været i tre uger. Gadernes asfalt og bygningerne sugede heden til sig og sendte den ubarmhjertigt tilbage igen. Folk havde klaget over den kolde vinter og det regnvåde forår. Nu gjorde de vrøvl over den hede sommer. Var menneskene utaknemmelige? Eller havde de forskellige årstider helt mistet deres ligevægt og var kun i stand til at vise sig i form af næsten uudholdelige overdrivelser?

Leona havde ellers ikke villet deltage i den almene klagesang, men nu tænkte hun alligevel: Det er for varmt til at sove. Samtidig vidste hun, at det ikke var varmen, der havde vækket hende.

Hun prøvede forgæves at se, hvad klokken var på sit armbåndsur, som hun også havde på om natten. Til sidst tændte hun natbordslampe. Klokken var tre. Selv om hun omgående havde slukket lyset, havde de få sekunders bratte lysglimt været nok til at vække Wolfgang.

„Kan du nu igen ikke sove?” spurgte han med den lette irritation, som i den senere tid havde præget hans stemme, og som altid gjaldt Leona.

„Det er så varmt.”

„Det har da aldrig generet dig før,” sagde han træt. Han vidste også, at det ikke skyldtes varmen.

„Jeg tror, jeg har drømt igen,” indrømmede Leona. Hun var for længst blevet klar over, at hun var begyndt at gå Wolfgang på nerverne.

Han lod til at være splittet mellem lysten til bare at sove videre og ignorere Leonas psykose – som han i smug omtalte hendes problem – og følelsen af at være nødt til at lytte og trøste. Hans pligtfølelse sejrede, selv om han inderst inde bandede over sig selv. Han havde haft en krævende arbejdsdag, og næste dag ville være lige så krævende. Han havde svært ved at klare den trykkende lummervarme og måtte desuden slås med en masse problemer, som ingen anede noget om. Han havde brug for sin søvn.

Han sukkede. „Leona, synes du ikke, at du går for højt op i den sag? Jeg har på fornemmelsen, at du ustandselig spekulerer på denne ... begivenhed. Du grubler for meget over det, og så vil det selvfølgelig også præge dine drømme om natten. Du er nødt til at kæmpe imod.”

„Tror du måske ikke, jeg prøver på det? Jeg gør mig hele tiden umage med at tænke på noget andet. Mit arbejde, sport, alt muligt. Jeg sidder bestemt ikke og synker hen i triste tanker.”

„Så burde du heller ikke hele tiden have disse drømme.”

Hun kunne mærke begyndelsen til den voldsomme vrede, der hele tiden truede med at dukke op, når Wolfgang begyndte på sine standardløsninger på problemer. Wolfgang havde urokkelige principper, når det gjaldt bekymringer, angst, psykiske problemer. „Hvis du gør dit eller dat, burde dit eller dat ikke kunne ske!” – Hvis du *undlader* at gøre dit eller dat, vil dit eller dat kunne ske.”

Wolfgang ville aldrig acceptere det synspunkt, at livet nu engang ikke altid fulgte hans regler. Hvis tingene ikke

artede sig, som han ønskede det, så skyldtes det, at nogen simpelt hen gjorde noget forkert.

„For pokker, Wolfgang, du vælger altid den nemme løsning! Jeg prøver på at kæmpe imod, men det lykkes ikke. Jeg skal måske bare have mere tid.”

„Det hele er et spørgsmål om viljestyrke,” sagde Wolfgang og skjulte en gaben. For ham var det altid et spørgsmål om viljestyrke. Han var ude af stand til at forstå, at der kunne være områder af tilværelsen, der ikke lod sig påvirke af ren og skær viljestyrke. I Wolfgangs øjne fandtes der ikke begreber som skæbne, tilfældigheder eller forsyn. Han havde måske ret. Det lå slet ikke til Leona at hengive sig til en højt svævende tankeverden; hun var fornuftsbetonet, selv om hun altid følte sig som en verdensfjern drømmer i forhold til Wolfgang. Men hun var ikke desto mindre fuldt og fast overbevist om, at der fandtes en højere magt, der rakte ud over det, som mennesker kunne forstå og styre. Ellers havde hun ikke kunnet klare det. Wolfgang påstod altid, at det skyldtes hendes manglende ansvarsfølelse.

„At tro på skæbnen er kun noget for de mennesker, der ønsker at skubbe en del af ansvaret for deres egne handlinger over på et fænomen, der befinder sig et eller andet sted uden for verdslige normer. Det er et forsøg på ren og skær byrdefordeling, som til syvende og sidst går ud på at stikke sig selv blå i øjnene.”

Leona havde svært ved at indvende noget imod det, især da hun faktisk var parat til at acceptere, at han havde ret med hensyn til folks motiver til at tro på skæbnen. Men ifølge hendes opfattelse udelukkede dette alligevel ikke tilstedeværelsen af en højere, styrende magt.

Hun stirrede frem for sig i mørket, mens hun spekulerede på, om der lå en dybere mening i, at lige netop *hun* skulle komme forbi, da den unge kvinde ville gøre en ende på sit liv

og sprang ud ad vinduet. Under normale omstændigheder ville hun på det tidspunkt – klokken halv tolv om formiddagen – slet ikke have været på gaden, men for længst have siddet ved sit skrivebord på forlaget. Et tandlægebesøg havde imidlertid forsinket hende den formiddag, ikke mindst fordi et akuttilfælde havde forskubbet de andre patienters aftaler. Det var udelukkende derfor, hun havde skyndt sig hen ad gaden på nøjagtig det tidspunkt, da ulykken skete, irriteret over den lange ventetid og endnu med bedøvelsen siddende i venstre del af ansigtet efter den indsprøjtning, hun for en sikkerheds skyld havde bedt om at få. Det havde været meget varmt, og hun havde følt sig svedig og klam og bare ønsket snarest muligt at komme hjem, tage brusebad og derpå sætte sig ud i haven med et glas iskold appelsinsaft og en bog. Hun havde følt sig elendig til mode og en smule grædefærdig.

Hun fattede i første omgang ikke, hvad der foregik. Senere prøvede politiet forgæves på at få ud af hende, hvad der skete, da kvinden sprang ud. Om hun måske havde set, at der havde stået en person bag kvinden – eller bare skyggen af en person? Om det havde set ud, som om hun sprang af egen vilje eller var blevet skubbet? Men det kunne Leona ikke svare på, for hun havde ikke set det. Hun havde været optaget af sine egne tanker, af sin tand og den modbydelige, vatagtige fornemmelse af bedøvelsen. Samt af visse bekymringer, som havde plaget hende i nogen tid, men som hun imidlertid ikke ville tale med andre om.

Leona havde først lagt mærke til noget, da kvinden allerede var begyndt at falde. Sandt at sige havde hun umiddelbart slet ikke opfattet hende som et menneske. En stor genstand faldt i bogstaveligste forstand ned fra den blå, skyfri himmel og havnede foran hende.

Hun blev chokeret og vantro stående og fattede først efter et par sekunder, at det var et menneske. En kvinde. Hun var iført en grønmønstret sommerkjole af bomuld og havde et par hvide sandaler på fødderne. Hun havde skulderlangt, mørkeblondt hår. Hun lå i solen på den hede asfalt som en skødesløst henkastet genstand, en uformelig bunke affald, som en eller anden havde smidt ud af sin bil i forbifarten. Hendes arme og ben lå i besynderlige vinkler ud fra kroppen.

Senere havde Leona ikke kunnet fortælle, hvor længe hun blot havde stået lamslået og iagttaget sceneriet. Hun følte det, som om der gik en evighed, hvor alt omkring hende – de svajende blade i den lette brise, en kat, der løb over gaden, en fugl, der hoppede fra det ene stakit til det andet – bevægede sig i slowmotion, mens støjen fra storbytrafikken på den anden side af boligområdet forsvandt omme bag en støjskærmende glasvæg.

Hun blev først revet ud af sin bedøvelse, da hun hørte kvindens sagte stønnen, som fik hende til at løbe hen til hende og lægge sig på knæ ved siden af hende.

„Åh gud, hvad er der sket?” hørte hun sig selv råbe. „Kan jeg hjælpe Dem?”

Sikkert idiotisk spørgsmål, tænkte hun i næste øjeblik.

Kvinden havde åbnet øjnene. Hun havde et smukt ansigt; det var tydeligt selv i denne situation. Der var intet spor af blod, men at dømme efter hendes lemmers stilling måtte hun næsten have brækket hver en knogle i kroppen. Hun var mere bleg, end Leona nogen sinde havde set et menneske være.

„Så lykkedes det ham endelig,” sagde hun med en stemme, der nok var sagte, men lød klar og tydelig. Hun gentog: „Nu er det lykkedes ham” og så på Leona.

„Hvad er lykkedes ham? Hvem taler De om?”

Kvinden holdt op med at svare. Hun vendte pludselig det hvide ud af øjnene og mistede bevidstheden i næste øjeblik.

I det samme fik Leona den ide at kigge opad for at se, hvor den fremmede var faldet ned fra. De befandt sig lige foran en nybygning, en seks etager høj boligblok, der var opført i en gammel, skyggefuld have, hvor der tidligere havde ligget en sandstensvilla, som var revet ned for at presse et stort antal mennesker sammen på så lidt plads som muligt for at tjene en masse penge. Sådan foregik det efterhånden overalt i kvarteret, der derved helt var ved at miste sin oprindelige charme.

Huset var bygget tæt ud mod gaden, så der kun var to skridt fra opgangen til fortovet. På den øverste etage stod et vindue vidtåbent. Leona var ikke i tvivl om, at kvinden var sprunget ud deroppefra.

„De må endelig ikke røre Dem,” sagde hun overflødigt, for kvinden var stadig bevidstløs. „Jeg henter hjælp.”

Hun fik øje på en pensionist et stykke derfra, der var ude at lufte sin cockerspaniel. Han var blevet stående og stirrede derover, men hans minespil røbede, at han enten ikke rigtig kunne se eller ikke fattede, hvad der var sket.

Hun gjorde energisk tegn til, at han skulle komme, men han blev stående og gloede. Så sprang hun op og løb hen til ham.

„Kvinden dér er sprunget ud ad vinduet!” råbte hun. „Bor De her? Kan De ringe efter en ambulance?”

Han stirrede på hende. „Sprunget ud ad vinduet?”

„Ja! Hun må øjeblikkelig på hospitalet.”

„De må gerne ringe inde fra mig,” tilbød han „jeg bor lige derhenne.” Han pegede på en herskabelig villa, der kun lå nogle meter borte, men Leona følte det som en evighed, inden han fik vendt sig om, og de langsomme skridt, han sjokkede af sted med, fik hende næsten til at

miste selvbeherskelsen. Men hvor panisk hun end lod blikket glide rundt, kunne hun ikke få øje på en telefonboks noget sted. Hun blev ved med at kigge over på kvinden. Hun lå ubevægelig.

Den gamle mand rodede i sin bukselomme efter nøglen uden at finde den, og hunden peb. Leona dirrede af utålmodighed. I det samme så hun en ældre kvinde i joggingdragt komme løbende ud på gaden. „Jeg har set det hele!” råbte hun. „Jeg har ringet efter en ambulance!”

„Gudskelov,” sagde Leona og gik fra den gamle mand.

Det næste par timer var et kaos af læger og politi, sammenstimlen og afspærring, af spørgsmål, formodninger, nysgerrige blikke og hviskede beretninger. Leona var midtpunkt for alles interesse, for det var straks på mystisk vis blevet almindelig kendt, at hun havde været vidne til begivenheden, den første, der var på ulykkesstedet. Beboere i de omkringliggende huse var i mellemtiden kommet myldrende, og skolebørnene, der nu var på vej hjem, blev også stående. Den forulykkede var for længst blevet kørt bort. Leona sad på trappetrinnet foran huset. En eller anden havde sørget for et bæger kaffe til hende, og det holdt hun taknemmeligt fast på. Hun havde fortalt en betjent, hvad der var sket, så vidt som hun havde opfattet det, og han havde bedt hende om fortsat at stå til rådighed for politiet. Lægen havde spurgt hende, om hun havde brug for noget beroligende, men hun havde rystet på hovedet og sagt, at alt var i orden.

Men det var det måske slet ikke. Der var noget i hende, der stadig nægtede virkelig at tro på det, hun havde set. Hver gang synet af kvinden, der lå på gaden, trængte frem i hende, når tanken om de grotesk forvredne lemmer dukkede op, kommanderede hendes hjerne hende til øjeblikkelig at se andre syner, tænke på andre ting. Hun følte ikke, at hun

måske selv bidrog til denne fortrængning. Der foregik et eller andet i hende, som hun ikke kunne styre. Mens hun sad der og intensivt opfattede, at den bedøvede halvdel af hendes ansigt var vågnet op igen, faldt det hende ind, at hun måske havde fået et chok. Hun skulle måske være kørt med til hospitalet. Men nu virkede det for sent at tage derhen, og derfor blev hun bare siddende og glippede med øjnene i sollyset.

„Vil De have lidt mere kaffe?” lød det fra en venlig stemme bag ved hende.

Leona vendte sig om og fik øje på en ældre kvinde, der stod med en termokande i hånden. Det var åbenbart hende, der før havde stukket bægernet i hånden på hende. Hun så elendig og chokeret ud.

„Ja, mange tak,” svarede Leona taknemmeligt.

Kvinden skænkede op igen. „De er så frygtelig bleg! Det må have været slemt for Dem. Stakkels, stakkels Eva! Jeg kan overhovedet ikke fatte det!” Der var gråd i hendes stemme.

„Eva?” gentog Leona. „Hed hun det?” Hun rettede sig omgående og tilføjede: „*Hedder* hun det?”

„Eva Fabiani. Vi er meget gode venner, forstår De. Jeg bor i lejligheden lige neden under hendes, men jeg så ingenting. Jeg sad ude på min altan, og den vender ud til den anden side.”

Kaffen var varm og stærk. Det var nok ikke ligefrem det bedste til hendes nybehandlede tand, men oven på de seneste begivenheder betød tanden ikke længere så meget.

„Jeg bebrejder sådan mig selv,” sagde kvinden. „Jeg burde have vidst, at dette før eller senere kunne ske. Jeg tror bare, at jeg ikke kunne forestille mig, at hun virkelig ville gøre det. *Jeg* ville aldrig have turdet.”

„Hun må have været meget fortvivlet,” sagde Leona. Synet blev ved med at mase sig på. Kvinden på fortovet.

Med arme og ben, der tilsyneladende lå henslængt, som om de slet ikke længere havde noget med kroppen at gøre. Hvilket sikkert også var det mest sandsynlige. Da Eva blev lagt op på båren, havde en af ambulancefolkene sagt: „Hun er jo ligefrem brækket itu!”

„Ja, hun var fortvivlet,” sagde kvinden med kaffen, „men i den sidste tid havde jeg ellers på fornemmelsen, at hun havde fået det bedre. Hun blev skilt for fire år siden, og da flyttede hun ind i huset her. Hun og hendes eksmand havde solgt deres fælles hus i Kronberg, og så købte hun lejligheden på øverste etage for sin andel. En ualmindelig dejlig lejlighed med en herlig terrasse ud til den anden side. Skilsmissen tog meget hårdt på hende. Hun havde i høj grad brug for kontakt, så jeg tog mig af hende. Jeg er også meget alene. Det lod til, at hun langsomt fik det bedre, men for trekvart år siden var hendes fraskilte mand ...”

En betjent nærmede sig. „Fru Dorn?”

„Ja,” svarede Leona.

„Nu må De gerne gå hjem. Jeg må lige have Deres data, så vi kan henvende os til Dem igen. Det kan jo være, at vi får brug for lidt mere detaljerede oplysninger.”

„Jamen, jeg så virkelig ikke noget. Først da hun faldt ned ...”

„Det er jo muligt, at De kommer i tanker om noget. De skal nok høre fra os.”

Hun gav ham sin adresse og sine telefonnumre, både det private og det til kontoret, og han skrev det hele ned på en tyk blok. Leona gav også Eva Fabianis veninde sit telefonnummer og bad hende om at fortælle, når hun vidste noget mere om kvindens tilstand.

Kaffen havde virket opkvikkende. Hun følte sig lidt bedre tilpas. Hun gik hen til forlaget, satte sig ved sit skrivebord og orkede endda at komme igennem en stak arbejde.

Hen ad fem ringede nabokonen. Trods lægernes indsats for at redde Eva Fabiani var hun død af sine kvæstelser.

Hvor ofte havde hun haft denne drøm siden dengang? Ikke hver nat, men næsten hver anden. Kvinden, der var fløjet gennem luften. Den forfærdelige lyd, da hendes krop ramte asfalten. Udtrykket i ansigtet og øjnene, der pludselig blev helt fjerne. Der dukkede også en overnaturligt stor betjent op i næsten alle drømmene, og han bøjede sig ned mod hende. Han kom så tæt på, at hun ville vige tilbage, men uden at kunne det.

„Lagde De mærke til noget?” spurgte han. „Lagde De mærke til noget? Lagde De ...? Han blev ved med at gentage spørgsmålet i stadig stigende tempo, i et hurtigt staccato. Hun fik ikke lejlighed til at svare, at hun ikke havde set noget. Han lod heller ikke til at ville høre det. Han blev bare ved med at fyre sine spørgsmål af og lod slet ikke til at lægge mærke til hendes fortvivlede forsøg på at svare ham.

„Du skulle måske prøve at gå til en psykoterapeut,” sagde Wolfgang. „Du ved jo, at jeg ikke giver meget for den slags, men du har måske bare brug for et par timer til at udøse dit hjerte over for en neutral person. Jeg kan jo åbenbart ikke hjælpe dig.”

Han lød lidt fornærmet. Leona spekulerede på, hvornår og hvordan han overhovedet havde forsøgt at hjælpe hende. Han havde selvfølgelig lyttet, da hun den samme aften havde fortalt ham det hele. Det havde påvirket ham, og han virkede oprigtigt ked af, at det lige netop var sket for *hende*. Han havde skænket et glas cognac op til hende og havde siden taget sig af aftensmaden, mens hun sad i dagligstuen og tudede. Risen brændte på for ham, og svampene i flødesovsen var for salte, men han havde vist sin gode vilje, og Leona havde faktisk fået det bedre. Men Wolfgang havde troet, at han dermed havde gjort sit. Han

reagerede stadig mere irriteret, når Leona i de følgende dage igen begyndte at tale om ulykken. En morgen havde han smidt sin serviet fra sig på morgenbordet og stirret vredt på hende.

„Oprigtig talt, Leona, jeg kan altså ikke holde ud at høre mere om denne Eva Fabiani! Herregud, jeg kan da godt forstå, at det var en forfærdelig oplevelse for dig, men på den anden side kendte du hende jo slet ikke! Du aner intet om hende ud over hendes navn, du ved heller ikke noget om, hvorfor hun overhovedet sprang. Nu må du altså se at glemme det!”

Hun vidste, at han havde ret. Hun måtte holde op med at spekulere mere over en kvinde, som havde været på nogenlunde hendes egen alder, og som ikke havde set anden udvej end selvmord. Leona anså en forbrydelse for at være usandsynlig, selv om hun af og til følte, at et mord ikke ville have rystet hende så meget som denne frivillige handling.

Hun prøvede på ikke at tale mere med Wolfgang om alt dette – undtagen når det ikke var til at undgå, som nu, når han blev vækket på grund af hendes mareridt.

„Jeg giver heller ikke meget for psykoterapeuter,” sagde hun nu. Hun vidste, at hun udtalte sig for generelt, men en af hendes kolleger var endt med at blive endnu mere syg efter at have gennemgået flere års terapi.

„Jeg har heller ikke brug for nogen terapeut,” tilføjede hun næsten trodsigt, „jeg har bare brug for lidt mere tid.”

Wolfgang kvalte endnu en gaben. „Og lidt god vilje,” sagde han og vendte dermed tilbage til samtalens start. „Du må ikke gøre noget, der uvægerlig vil rode op i det hele igen. Det var for eksempel helt forkert at gå med til begravelsen.”

Selvfølge lig havde det været forkert. Det vidste hun, og Wolfgang havde siden også understreget det ofte nok.

Men der var et eller andet, der fik hende til at tage hen til kirkegården. Hun var det sidste menneske, Eva havde talt med. Hun syntes, hun skyldte hende det.

Det var naboen, der havde ringet til hende. „De taler med Behrenburg.”

Leona havde ikke husket navnet. „Ja?”

„Eva Fabianis nabo. Jeg ville bare sige, at hun bliver begravet i morgen klokken elleve. Hvis De måske havde lyst til være med?”

Senere havde Wolfgang påstået, at hun havde ladet sig overtale til at deltage i begravelsen af denne „totalt ligegyldige fru Behrenburg”. Han havde været rasende og havde ikke kunnet forstå, at hun selv følte trang til at tage hen på kirkegården.

Der havde været forbavsende få deltagere. Leona havde ventet et anseligt følge, i betragtning af at det drejede sig om en ret ung kvinde. Når gamle mennesker døde, var alle deres venner ofte gået bort forinden; og hvis de hverken havde børn eller børnebørn, var der næppe nogen, der tog sig af deres bortgang. Men Eva Fabiani havde kun været otteogtredive år! Så havde man da venner, kolleger, familie. Men ud over fru Behrenburg og Leona var der kun en enkelt til stede, en mand, der præsenterede sig som Evas bror. Han så ud til kun at være nogle få år ældre end sin afdøde søster. Han græd ikke, men virkede som forstenet af sorg og sad indimellem næsten som bedøvet.

Da kirkegårdsgartnerne begyndte at skovle jord på graven, og præsten var gået, gik han hen til fru Behrenburg og Leona. Han trykkede fru Behrenburgs hånd.

„Tak, fordi De kom, Lydia,” sagde han, „og tak for alt, hvad De har gjort for min søster. Jeg ved, at De har været en stor støtte for hende.”

Lydia Behrenburg rødmede af stolthed. „Jeg har altid

været meget glad for at være sammen med Deres søster. Jeg har jo ingen her i verden. Jeg vil komme til at savne hende frygtelig meget.” Hendes sorg virkede ægte og dyb. Hun stod ved graven som et menneske, der så sin sidste redningsplanke forsvinde og næsten ikke kunne fatte det.

Hvor er der dog mange ensomme mennesker, tænkte Leona nedslået.

Så vendte Evas bror sig om mod hende. Han iagttog hende med kølige, grågrønne øjne. „Robert Jablonski,” sagde han. „Jeg er Eva Fabianis bror.”

„Leona Dorn,” sagde Leona og fortsatte tøvende: „Det var mig, der ...”

„Leona var den første på ulykkesstedet,” forklarede Lydia,” og hun tog sig straks af Eva.”

„Jeg kunne jo faktisk ikke gøre noget,” indvendte Leona og syntes næsten, det lød som en undskyldning.

Robert kiggede ransagende på hende. „Det har vist taget hårdt på Dem, ikke?”

Leona nikkede. „Jo, jeg har svært ved at komme over det.”

Robert tog sine solbriller på, som han havde taget af, da han hilste på de to kvinder. De mørke brilleglas fik ham til at virke endnu mere tiltrækkende.

„Kom,” sagde han, „jeg vil gerne invitere Dem begge hen på en café. Lydia og Leona. Hvis jeg må kalde Dem det? Kender De et pænt sted her i nærheden, hvor man kan gå hen?”

På grund af julidagens hede havnede de på en fortovscafé, hvor de sad omkring et lille, rundt bord midt imellem folk iført shorts og kulørte T-shirts, en mand i mørkt jakkesæt og to kvinder iført sorte kjoler, sorte strømper og sorte sko. Leona, der altid passede på sin vægt, bestilte kun kaffe og en hvid vand, mens Robert valgte en salat

og Lydia en kæmpe portion is. Hun stod for det meste af konversationen og snakkede næsten ustandselig, mens hun fortalte om sin tid sammen med Eva. Der var både morsomme, triste og besynderlige episoder. En oplevelse her, en anekdote der. Leona fik det besynderlige indtryk, at Eva Fabiani næsten havde tilbragt hele sin fritid sammen med Lydia. Hun havde ganske vist ikke kendt Eva, men det korte blik på hendes ansigt havde fortalt hende, at det drejede sig om en kultiveret, kompliceret kvinde. Lydia var pæn, men jævn; en solid, omsorgsfuld husmor, der var lidt enfoldig og havde en begrænset horisont. Leona, der næsten følte sig udmattet af Lydias snakkesalighed efter blot ti minutter, spekulerede på, hvordan Eva havde kunnet holde hende ud så ofte, som det lod til at være tilfældet. Robert Jablonski så ikke ud til at bryde sig særligt om Lydia, selv om han opførte sig meget høfligt og imødekommende over for hende.

Lydia holdt en pause for at kigge efter tjeneren for at bestille en portion is til. Leona benyttede sig af lejligheden.

„Bor De også i Frankfurt?” spurgte hun Robert.

Han rystede på hovedet. „I Ascona. Ved Lago Maggiore.”

„I Ascona! Stammer De derfra? Også Eva?”

„Vi er tyskere, men er vokset op i Ascona. Vores forældre havde et meget dejligt hus dernede. Men så giftede Eva sig og flyttede til Frankfurt med sin mand. Han er professor i retshistorie ved universitetet.”

„Det er underligt, at han ikke kom til hendes begravelse.”

Lydia udstødte en foragtelig lyd. „Det undrer mig overhovedet ikke. Den skiderik! Han tog sig heller ikke af Eva, mens hun var i live, så hvorfor skulle han gøre det nu, når hun er død?”

„Han ved nok slet ikke, at Eva ikke længere er i live,” sagde Robert. „Aviserne nævnte ikke hendes navn, og jeg har ikke fortalt ham det.”

„Han vil tidsnok få det at vide,” tilføjede Lydia, „men det vil alligevel ikke interessere ham.”

Det lod til, at Evas eksmand var temmelig forhadet. Leona ville gerne have hørt lidt mere om ham, men ville ikke virke indiskret. Derfor sagde hun blot: „Det forbavsede mig, at der kun var os tre til stede. Eva har vel kendt mange flere mennesker i sit liv?”

„Nej, såmænd,” sagde Lydia. Hun fik netop serveret sin anden portion, et bjerg af vaniljeis, pyntet med hindbær og flødeskum. „Hun var utrolig ensom.”

„Vores forældre er døde,” forklarede Robert, „og der er ikke andre familiemedlemmer. Jeg var Evas sidste levende slægtning.”

„Jamen, der har vel været venner,” insisterede Leona. „Kolleger ...”

„Hun havde jo ikke nogen fast arbejdsplads,” sagde Lydia. „Efter skilsmissen var hun ude af stand til at arbejde i to år på grund af sine depressioner. Siden tog hun lidt løse job hist og her, var vikar flere steder. Hun blev ikke længe nok på et sted til at få venner.”

„Kunne hun leve af det?”

„Ja, ret godt. Hun havde jo betalt lejligheden og havde endda noget tilovers, som hun investerede. Hun havde taget alle sine møbler med, for hendes mand lod hende stort set beholde det hele – lige fra strygejern til komfur og vaskemaskine. Han håbede vel, at det kunne berolige hans dårlige samvittighed.”

Leona stillede ikke flere spørgsmål, men spekulerede alligevel på, hvordan det kunne være. At en tiltrækkende og på ingen måde gammel kvinde som Eva Fabiani var helt uden kontakter bortset fra en snakkesalig, ældre nabokone. Intet fast arbejde. Ingen venner. Ingen mand. Det måtte have været ensomheden, der havde drevet hende til

at foretage denne desperate handling. Kun otteogtredive år gammel.

Robert bøjede sig lidt frem. Han tog solbrillerne af. Han havde et meget indtrængende blik, tænkte Leona.

„Jeg hørte, at min søster nåede at sige noget, inden hun døde. Noget i retning af ‘Nu er det lykkedes ham’.”

„Så lykkedes det ham endelig,” sagde Leona. „Det var de ord, hun sagde.”

Robert skar en grimasse. „Ja,” sagde han bittert, „nu lykkedes det ham endelig.”

„Hvem?” spurgte Lydia.

„Hendes eksmand.” Det lod til, at Lydia uvægerlig vendte tilbage til denne slyngel, som hun åbenbart gav skylden for enhver modgang i Evas liv. „Det var selvfølgelig ham, hun mente.”

„Jamen, Lydia, De sagde jo, at de havde været skilt i fire år! Så kan de da ikke have haft så meget kontakt med hinanden!”

„Hun led meget,” forklarede Robert. Hans stemme lød igen følelsesløs, afbalanceret. „Hun døjede frygteligt over den skilsmisse. Havde frygtelige depressionsanfald. Hun kunne somme tider virke helt skør af smerte. Hun var ikke i stand til at få sit liv på ret køl igen. Hendes selvmord var den logiske følge af de seneste år.”

„Så var det altså ham, der ville skilles, ikke hende,” indskød Leona.

Robert tændte sig en cigaret efter at have rakt pakken til de to kvinder, der begge afslog tilbuddet. Hans fingre rystede en anelse. Bedrøvelse? Ophidselse? Had? Hans stemme lød stadig monoton.

„Han bedragede hende,” sagde han. „Han bedragede hende så ofte, så samvittighedsløst og åbenlyst, at hun til

sidst ikke havde anden udvej end at indlede en skilsmisse. Og så begyndte hun gradvist at dø.”

„Besyderligt,” sagde hun frem for sig i det mørke værelse, „at der ved slutningen af et ungt liv kun er tre mennesker, der danner følget: broderen, en nabokone, som man ikke ved, om den afdøde klamrede sig til, eller som bare var påtrængende, og en vildfremmed kvinde, der tilfældigt kom gående i det afgørende øjeblik, hvor livet til sidst virkede uudholdeligt. Sikken sammenblanding!”

Wolfgang prøvede ikke længere på at skjule sin gaben. „Gid du ikke havde haft tid hos tandlægen den dag!” udbrød han heftigt. „Det ville have sparet os for en masse!”

„Hendes mand var konstant utro. Robert er overbevist om, at det fik hende til at begå selvmord.”

„Det er da noget sludder!” svarede Wolfgang skarpt. „Du sagde jo, at hun stadig var en ung, tiltrækkende kvinde!”

„Hvad har det med sagen at gøre?”

„Hvis hendes mand virkelig var hende utro, behøver det da ikke at være verdens undergang for sådan en kvinde. Herregud! Otteogtrediven og med godt udseende. Hun kunne sagtens have fundet noget andet. Hun havde ikke behøvet at drukne i et hav af tårer!”

„Hun elskede ham måske så meget, at det var umuligt for hende at begynde på noget med en anden mand. Det kan da tænkes.”

„Sentimentalt pladder! Hvis man har levet med et andet menneske i tredive år eller længere, kan det muligvis være svært at forestille sig nogen anden. Men de to kan da ikke have været gift ret længe. Og som sagt var hun da for ung til at være grebet af panik før lukketid.”

Nu var han vred og oprørt, og Leona spekulerede på,

hvorfor han tog det sådan. Hidtil havde han bare reageret med kedsomhed eller irritation, når samtalen kom ind på Eva. Pludselig virkede han ligefrem rasende.

Hun svungede benene ud af sengen og rakte ud efter sine tøfler.

„Jeg går ind i dagligstuen for at se lidt fjernsyn,” sagde hun. „Jeg tror simpelt hen ikke, at jeg kan falde i søvn igen.”

Han gjorde intet forsøg på at holde på hende.

2

Hvor kunne de dog gøre et lig smukt i stand, tænkte Lisa.

Hun betragtede sin søsters rolige, blide ansigt. Hun havde ofte hørt folk fortælle om døde menneskers fredelige ansigtsudtryk, men havde troet, det bare var en talemåde, en påstand, som enhver beredvilligt accepterede, når den blev fremsat. Det fredelige udtryk i de afdødes ansigter og den deraf følgende tanke om en frigørelse fra alle jordiske lidelser virkede som en værdifuld trøst, ofte den eneste trøst, man kunne finde. Man var nødt til at støtte sig til noget.

Men Lisa syntes, at Anna virkelig så fredfyldt ud. Som om hun sov og drømte om noget smukt. Snavs og blod var vasket af hendes ansigt, græs og kviste redt ud af hendes hår. Når man så hende sådan, skulle man ikke tro, at hun havde lidt en pinefuld død.

Hendes krop så sikkert mindre godt ud, tænkte Lisa. Det var vel næppe muligt at skjule de mange stiksår. Morderen havde stukket hende med kniven som en gal.

Hun havde set det. Hun havde været nødt til at identificere sin søster. Nu hørte hun sin fars sagte hulken bag ved sig og vendte sig om mod ham. Det var, som om han var blevet ti år ældre i løbet af det sidste par uger. Hans furede ansigt røbede rådvildhed og forfærdelse.

Hun rørte let ved hans arm. „Jeg sagde jo, at du ikke

skulle gå med, far. Begravelsen bliver hård nok for dig. Hvorfor skulle du se hende en sidste gang?”

„Fordi jeg ville tage afsked,” mumlede Johann.

Man kunne tydeligt se, at han følte sig utilpas i den mørke habit, der visse steder allerede havde fået et grønligt skær af alder. Hans bryllupshabit, der næsten var tredive år gammel. Nu hang den om ham som en klud. Lisa tænkte på, hvor statelig hendes far endnu havde været for to år siden. Inden han var blevet ramt af kræft. Først i en lunge, hvorefter et stykke af den var blevet fjernet. Men så var der opstået metastaser i tarm og mave. I den senere tid havde han ofte klaget over smerter i knoglerne og havde tit svært ved at bevæge sig. Det var et fuldtidsjob for Lisa at pleje ham. Da hun omsider på hans dårlige dage blev ude af stand til at løfte ham op af sengen og hen til badeværelset eller gå et par skridt med ham i haven, havde hun ringet til en privat hjemmehjælp i nabolandsbyen efter assistance. Siden var Benno kommet forbi hver anden dag, en flink, ikke længere helt ung mand, som ganske vist ikke var uddannet sygehjælper og hverken måtte give medicin eller indsprøjtninger, men som havde de fornødne kræfter til at støtte patienten eller endog bære ham. Hans hjælp var en stor lettelse for Lisa.

Benno havde været der den varme dag for to uger siden, da politiet havde ringet på. Det var ud på eftermiddagen, og Lisa skulle netop på indkøb og havde bedt Benno om at blive hos hendes far imens. Han havde det så dårligt, at man ikke kunne lade ham være alene.

Benno havde åbnet døren og var derpå gået ovenpå, hvor Lisa stod i badeværelset og tog lidt læbestift på. „Politiet,” havde han hvisket, „to betjente. De vil tale med Deres far!”

„Det går ikke. Hvad vil de?”

„Jeg ved det ikke. De ser meget alvorlige ud.”

Hun var gået ned ad trappen, og så var tragedien begyndt. På en varm dag, uden varsel.

Folk fra landsbyen havde fundet Anna i skoven, bundet til et træ og oversået med knivstik. Kvinden havde fået et chok og måtte i lægebehandling. Manden havde identificeret liget som Anna Heldauer, „Johann Heldauers datter”. Nu skulle et familiemedlem følge med – nogen skulle identificere hende officielt, hun var ikke noget kønt syn, men ...

„De skal bare give Dem god tid,” sagde Benno sagte. „Jeg skal nok blive hos Deres far.”

Hun var fulgt med betjentene og havde bekræftet, at den døde kvinde fra skoven var hendes søster.

Nu bøjedede hun sig endnu en gang over Anna og slog korsets tegn over hendes høje, blege pande. Hun var først blevet frigivet til begravelse efter seksten dage, så lang tid havde de været om at undersøge hende. Det var så længe siden, at Lisa havde set Anna; selv som børn havde de ikke stået hinanden særlig nær, så hun nu følte det, som om hun tog afsked med en fremmed. Men alligevel følte hun en dyb smerte inderst inde: Det var hendes søster! Ud over faderen var hun det eneste menneske, hun havde tilbage. Hendes far ville snart forlade hende. Så var hun helt alene.

„Det kunne ikke andet end gå galt med hende,” mumlede Johann, da de nu vendte sig om for at gå. „Det har jeg altid sagt ... Sådan som hun levede, måtte det ende skidt!”

Hun har trods alt levet bedre end mig, tænkte Lisa bitert, *hun* løsrev sig i tide. Jeg fik lov til at tage mig af vores far med hans kræftsygdom og endeløse jammer.

I de senere år havde hun i den grad hadet Anna for det, at hun nu havde svært ved at forvandle dette had til blidhed og medfølelse – følelser, som hun utvivlsomt burde være for en søster, der var blevet dræbt på en så forfærdelig måde.

Anna havde lidt en frygtelig skæbne; hun fortjente først og fremmest medfølelse.

Jeg er et dårligt menneske, hvis jeg ikke kan præstere den medfølelse, tænkte Lisa. Hvis jeg ikke engang kan præstere den *nu*.

„Kom, far,” sagde hun, „nu skal vi over i kapellet. De andre venter allerede.”

„De andre” – det var hele landsbyen. Mordet på Anna havde bragt sindene i oprør. Ingen ville undlade at være med til begravelsen. Der stod de med blomster i hånden, iført deres sorte jakkesæt og sorte dragter, og stirrede på Lisa og hendes far. Siden *den dag* havde der været en konstant strøm af udtryk for deltagelse.

Var det mon oprigtig medlidenhed? tænkte Lisa. Eller sensationstrang? Nu er der endelig sket noget på dette gudsforladte sted! Noget, som de kunne stå og sladre om på hvert et gadehjørne, som havde lokket journalister til og givet denne totalt ligegyldige plet på kortet omtale i aviserne. Det var da noget, de alle altid havde ønsket sig; og nu vil de stå med nedslået mine ved graven, mens de brænder af utålmodighed efter at komme hjem og udveksle sladder med naboen. Om hvor elendig Johann havde set ud, og hvor skamløst kort Lisas nederdel havde været ... Mens Anna i virkeligheden ikke kom dem noget ved. Ingen af dem.

Men hvem havde faktisk haft noget med Anna at gøre i de senere år? Hvis der fandtes venner og bekendte, havde Lisa ikke kunnet give dem besked. Ingen vidste, hvor Anna var flakket rundt de forløbne seks år. Da hun kort efter moderens død var rejst hjemmefra som knap attenårig, fordi hun ikke længere kunne holde „denne snerpede småborgerlighed” ud, havde hun haft Sydamerika i tankerne.

„Drysse rundt, være ét sted i dag og et andet i morgen, uden at vide, hvad der vil ske, ikke tænke på morgendagen,

men bare levet i nuet,” sådan havde hun beskrevet sine planer. Hendes lillesøster, Lisa, havde gjort store øjne og lyttet misundeligt, men deres far, der dengang stadig var rask og frisk, havde været betænkelig.

„Det er alt for farligt for en enlig kvinde. Du aner ikke, hvad der kan ske! Der er ustandselig revolution og ballade i disse sydamerikanske stater, og der er altid et militærkup på vej. Så er folk da ligeglade med, hvad der sker med en udenlandsk kvinde, der bare rejser rundt. Du kan risikere at blive henrettet og gravet ned et eller andet sted, uden at der er en kat, der tager sig af det!”

Anna havde leet og affærdiget sin fars dystre spådomme. Lisa kunne endnu se hende for sig, den dag hun rejste: strålende og i godt humør, brun efter utallige timers solbadning ved søbredden, det honninglyse hår hang i lange krøller ned ad ryggen, og billige turkissmykker fra økobutikken klirrede om hendes hals og håndled. Lisa syntes, det var tragisk, at hendes fars ulykkesprofetier var gået i opfyldelse, selv om det var sket på en anden måde end forudsagt. Anna havde ikke mistet livet i Sydamerika, men lige i nærheden af sin hjemstavn, tæt ved den lille landsby nær Augsburg, hvor hun var vokset op, i en af de skove, hvor hun havde leget som barn. Hun havde åbenbart villet hjem, men havde mødt sin morder kort før målet.

Hvorfor mon hun kom hjem efter seks år, tænkte Lisa. Efter al den tid, hvor vi ikke fik et eneste livstegn fra hende, ville hun pludselig vende tilbage. Hvorfor?

Hun prøvede at ignorere folks blikke og hvisken, mens hun gik frem mellem kapellets bænkerækker. Hendes far støttede sig tungt til hende.